2.11. Sahte Peygamberlik

İslam inancına göre Allah (cc), ilk insandan itibaren insanlara olan rahmetinin bir yansıması olarak onlara kendi içlerinden peygamberler göndermiştir. Hz. Âdem ile başlayan peygamberlik, Hz. Muhammed (sav) ile son bulmuştur. Hz. Muhammed'den (sav) sonra peygamber gelmeyecektir. İslam âlimleri bu konuda icma etmiş, aksini düşünmeyi dinden çıkaran ve kişiyi küfre sokan bir durum olarak değerlendirmişlerdir.

Gerçek bu iken daha Hz. Peygamber'in sağlığından itibaren bazı insanlar peygamberlik iddiasında bulunagelmiştir. Tarih boyunca yalancı, sahtekâr, maceracı ve istismarcı olarak görülen bu insanlara İslam ümmeti, tarihin hiçbir diliminde kesinlikle itibar etmemiştir. Sadece İslam dininde değil hemen bütün dinlerde karşılaşılabilen bir durum olarak sahte peygamberlik, geçmişte olduğu gibi günümüzde de bir istismar aracı olarak kullanılabilmektedir. Çağdaş tarikatlarda ve new age denilen dinî yaklaşımlarda kurtarıcı rolüyle, mehdî, mesih söylemleriyle öne çıkan ve çoğunlukla patolojik geçmişlere sahip olan bu insanlar, maalesef bazı durumlarda azımsanmayacak kitleleri peşinden sürükleyebilmektedir.

Sahte peygamberler ve onların etrafında oluşan sahte dinlerden bazıları "Moon Tarikatı" ve "Scientology" örneklerinde görülebileceği gibi uluslararası boyuta da ulaşabilmektedir. Her toplumda ve dinde inançları kullanarak istismar eden ve kendilerine menfaat devşiren kişi ve gruplar olmuştur. Dikkatle incelendiğinde bu akımların çoğu sahte maneviyat ve mistisizm ritüellerine ve inanç sömürüsüne dayanmaktadır. İslam dünyasında ilk dönemlerde Müseylimetü'l-Kezzab, Secah, Tuleyha el-Esedî, Esved el-Ansî gibi isimler peygamberlik iddiasında bulunmuşlardır.

Geçmişte Şia'nın aşırı kolları içinde yer alan Bâtıniyye ve İsmailiyye arasında dönem dönem nübüvvet iddiası canlandırılmak istenmiş, bunun son yansıması olarak Bâbîlik, Bahâîlik olarak bilinen akım 1840'larda yeniden bu iddiayla ortaya çıkmıştır. Mirza Ali Muhammed ve onun öldürülmesinden sonra Mirza Hüseyin Ali, resûl oldukları ve İslam dinini neshederek yeni bir din getirdikleri söylemiyle Bahâîlik adıyla ortaya çıkmışlardır. Benzer bir yaklaşımla ortaya çıkan bir isim de Hindistan'da Ahmediyye veya Kâdıyâniyye olarak bilinen akımın kurucusu Mirza Gulam Ahmed Kâdıyânî'dir (öl. 1908). Bu konuda bir diğer isim "Kur'an'ın matematiksel sistemi var" diyerek "19 Mucizesi" iddiasını ortaya atan ve Amerika'da 1990'da öldürülen Mısırlı Reşad Halife'dir.

İslam'ın dinî literatüründe mütenebbî denilen sahte peygamberler, aslında bir iddianın peşinden insanları sürüklerken kendilerini de kandıran zavallılardır. Böylesi isimlerin yalancılığı ve sahtekârlığı tercih ettikleri yaşam biçimiyle çoğu zaman hemen ortaya çıkmaktadır. Gerçek peygamberlerde var olan yüce sıfatların neredeyse tamamı bu sahte peygamberlerde zıtlarıyla görülür. Yalan, zina, para ve lüks düşkünü olmak, zevk peşinde koşmak, nefsani arzularına göre yaşamak, iddialarında yalancı duruma düşmek, güven telkin etmemek gibi olumsuzluklar neredeyse önde gelen özellikleridir. Bazılarının ciddi şekilde psikolojik rahatsızlıkları vardır. Sahte peygamberler, insanları kendilerine çekebilmek için dinî vazifeleri azaltmakta (namazı ve orucu kaldırmak gibi), arzu ve isteklere göre bir din sunmakta (içkiyi ve zinayı helal kılmak gibi), bol vaatlerde bulunmakta, bağlılarına maddi rahatlık vb. imkânlar sunmaktadırlar.

D DİKKAT EDELİM

Hz. Âdem ile başlayan peygamberlik, Hz. Muhammed (sav) ile son bulmuştur. Hz. Muhammed'den sonra peygamber gelmeyecektir. İslam âlimleri bu konuda icma etmiş, aksini düşünmeyi dinden çıkaran ve kişiyi küfre sokan bir durum olarak değerlendirmişlerdir.

Günümüzde bazı İslam ülkelerinde doğrudan peygamberlik iddiası olmasa da yeni ve modern görünümlü, sakıncalı anlayışlar da vardır. Özellikle seçilmişlik, kutsallık gibi kavramları istismar eden, rüyalara dayalı, mistik yönelişlere meyilli ve normal hayatın dışında apayrı bir atmosfer oluşturan yapılanmalara rastlanabilmektedir. Böylelikle sahih din anlayışını, gerçek nübüvvet ve vahiy inancını bulandırma yönünde hareket eden bu yapılanmalarda lider kültü ve onun mistik karizması etrafında adeta yeni bir din inşa edilmektedir.

P PAYLAŞALIM

Bazı insanlar niçin peygamberlik iddiasında bulunur? İnsanların gerçekte öyle bir şey olmadığı hâlde kendisine kutsallık atfetmesinin gerekçeleri neler olabilir? Kendisine vahiy geldiğini, metafizik güçlerle irtibatlı olduğunu, kendisinde sıra dışı bilgilerin ve özelliklerin bulunduğunu söylemenin sebepleri neler olabilir? Düşüncelerinizi arkadaşlarınızla paylaşınız.

Kur'an-ı Kerim'de Hz. Muhammed'in (sav) son peygamber olduğu net bir şekilde dile getirilmiş, ayrıca gerçekte böyle bir şey olmamasına rağmen kişinin sanki vahye muhatap olmuş gibi kendisini anlatması çok ağır bir şekilde eleştirilmiştir.

- **"Muhammed sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir. Fakat o, Allah'ın Resûlü ve peygamberlerin sonuncusudur. Allah her şeyi hakkıyla bilir."**[49]
- **"Allah'a karşı yalan uydurandan yahut kendisine hiçbir şey vahyedilmemişken, 'bana da vahyolundu' diyenden ve 'ben de Allah'ın indirdiği ayetlerin benzerini indireceğim' diye söyleyenden daha zalim kim vardır? O zalimler, ölüm dalgaları içinde, melekler de pençelerini uzatmış, onlara: 'Haydi (bakalım bizim elimizden) canlarınızı kurtarın, Allah'a karşı gerçek olmayanı söylemenizden ve O'nun ayetlerine karşı kibirlilik taslamanızdan ötürü, bugün alçaklık azabı ile cezalandırılacaksınız!' derken onların hâlini bir görsen!"**[50]

D DİKKAT EDELİM

Seçilmişlik, kutsallık gibi kavramları istismar eden, rüyalara dayalı, mistik yönelişlere meyilli ve normal hayatın dışında kendilerince apayrı bir atmosfer oluşturmaya çalışan kişilere ve yapılanmalara karşı bilinçli davranmalıyız.

Hz. Peygamber'in son peygamber oluşunu açıkça ifade eden Ahzab suresi 40. ayetten başka işaret yoluyla bu konuyu destekleyen ayetler de vardır. Bu konuda dinin kemale erdirildiğini ve tamamlandığını bildiren ayet[51] ile Kur'an'ın korunmuşluğunu ifade eden ayeti[52] örnek olarak verebiliriz. Ayette belirtilen peygamberlerin sonuncusu olma özelliği bizzat Hz. Peygamber tarafından da çeşitli vesilelerle dile getirilmiştir:

- *"Risalet ve nübüvvet son bulmuştur. Benden sonra resûl de nebi de gelmeyecektir."*[53]
- *"Bana özgü olan beş isim vardır. Ben Muhammed'im ve Ahmed'im, ben o Mâhî (yok eden, silen'im) ki Allah benimle küfrü izale edecektir. Ben o Hâşir'im ki insanlar beni takip ederek haşrolunacaktır. Ben Âkib' (Hatemülenbiya)im."*[54]
- *"Benim, benden önce gelen peygamberlere nispetle durumum şuna benzer: Bir adam büyük bir bina yaptırıp onu güzelce dayayıp döşedi, fakat bir köşede bir tuğlalık boş yer bıraktı. Ahali binanın etrafında dolaşıyor, güzelliğine hayran kalıyor fakat şunu söylemeden edemiyordu: 'Niçin bu tuğlanın yeri boş?' İşte ben o tuğlayım ve peygamberlerin sonuncusuyum."*[55]

---

49 Ahzab suresi, 40. ayet.
50 Enam suresi, 93. ayet; ayrıca bk. Hûd suresi, 18-19. ayetler.
51 Maide suresi, 3. ayet.
52 Hicr suresi, 9. ayet.
53 Tirmizi, Menâkıb, 8; Dârimî, Mukaddime, 3.
54 Buhari, Menâkıb, 17.
55 Buhari, Menâkıb,18; Müslim, Fedâil, 32, Ebu Davud, Fiten, 1.

BİLGİ KUTUSU

Hatemülenbiya: Nebilerin sonuncusu, nebiler silsilesinin son halkası anlamında kullanılan bir tabir olup, Hz. Muhammed'in gelişiyle nübüvvetin sona erdiğini ifade eder. Sözlükte "bir şeyi tamamlayıp sona erdirmek; mühürlemek" anlamlarına gelen hatm ile "Allah'tan haber verme" manasındaki nübüvvet kelimelerinden oluşan hatminübüvvet (hatmü'n-nübüvve) tamlaması Allah ile kulları arasındaki elçilik görevinin sona erdiğini belirtir.

Kelam İlmi ve Güncel Meselelere Dair Bazı Çalışmalar

Osmanlı'nın son dönemlerinden günümüze kadar kelam ilminin yöntemini merkeze alan çok sayıda eser yazılmıştır. Bu eserler, bazen güncel meselelerin tamamını konu edinirken bazıları da bu meselelerden sadece birisini ya da birkaçını ele almıştır. Kelam ilmi ve güncel meseleler alanında ortaya konulan bu çalışmalardan bazıları şunlardır:

Kelamın İşlevselliği ve Günümüz Kelam Problemleri

Çağımızda İtikadi Sapmalar ve Kelami Çözümler, Günümüz Türkiye'sinde Kelam İlmi ve Temel Sorunları, İşlevsel Kelam İçin Vazgeçilmez Bir Kaynak ve Araç Olarak İnternet, Nasıl Bir Kelam ve Kelamcı gibi sunumların yer aldığı bu çalışma, bir sempozyum kitabıdır. 24-25 Eylül 1999'da 4. İlahiyat Fakülteleri Kelam Anabilim Dalı Eğitim Öğretim Meseleleri ve Koordinasyon Toplantısı'nda ilahiyat fakültelerinin kelam anabilim dallarında akademisyenlik yapan hocaların katıldığı bu sempozyumda, kelam ilminin günümüzdeki işlevi ve bazı yeni meseleler değerlendirilmiştir. Sempozyumda sunulan bildiriler ve tartışmalar A. Bülent Ünal ve A. Bülent Baloğlu tarafından kitap hâline getirilmiştir.

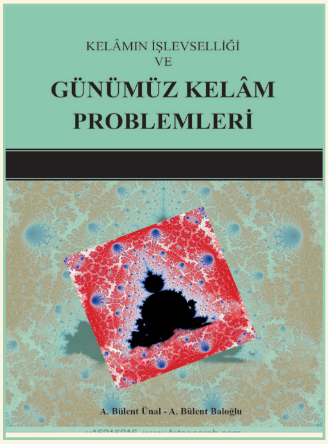

Görsel 4.1

Tenkîhu'l-Kelâm Fi Akâid-i Ehli'l-İslâm

Osmanlı'nın son döneminde yaşayan meşhur kelamcı Abdullatif el-Harputî (1842-1916) tarafından Osmanlı Türkçesiyle kaleme alınan eser, Prof. Dr. Fikret Karaman tarafından "Kelam İlmine Giriş" adıyla günümüz Türkçesiyle yayına hazırlanmıştır. Harputî eserini, inatçı ve yıkıcı din karşıtı akımlara karşı koymak, kelam ilmini güncel meseleler konusunda aktif kılmak amacıyla önceki kelamcıların görüşlerinden de yararlanarak dinin esaslarını geniş bir şekilde ele alarak kaleme aldığını ifade etmektedir.

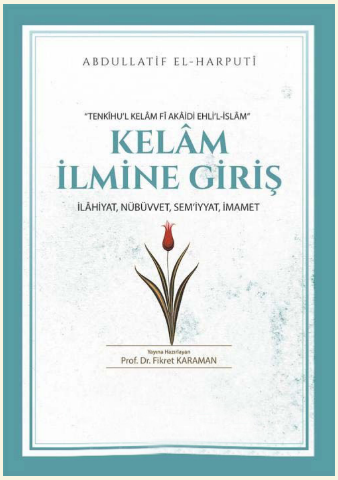

Görsel 4.2

Allah'ı İnkâr Mümkün Müdür?

Osmanlı'nın son zamanlarında Batı'da gelişerek İslam dünyasını etkisi altına alan din karşıtı fikir ve hareketlere kayıtsız kalmayan İslam âlimleri bu fikirleri reddetmek üzere çeşitli kitaplar yazmışlardır. Bunlardan birisi de Şehbenderzade Filibeli Ahmed Hilmi (1865-1914) tarafından kaleme alınan "Allah'ı İnkâr Mümkün Müdür?" adlı eserdir. Eser, materyalizmin ve ateizmin en önemli iddialarından olan birisi olan "Allah yoktur." anlayışını çürütmek ve Allah'ın varlığını ispat etmek amacıyla yazılmıştır. Osmanlı Türkçesiyle kaleme alınan eser, daha sonra günümüz Türkçesiyle farklı zamanlarda pek çok defa yayınlanmıştır.

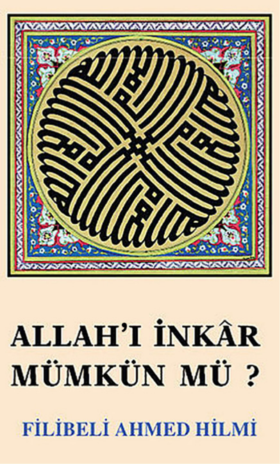

Görsel 4.3

Allah'ın Varlığı

Ülkemizde yetişen önemli kelamcılardan olan Bekir Topaloğlu (1936-2016) tarafından kaleme alınan "Allah'ın Varlığı" (İsbât-ı Vâcib) adlı eser, Allah'ın varlığı konusunu klasik âlimlerden günümüze ele almaktadır. Eserde Allah'ın varlığı konusunda kullanılan deliller ilmî ve felsefi ölçülere göre bir araya getirilmeye çalışılmıştır. Allah'ın varlığı konusunda Kur'an-ı Kerim'in üslubu ile bazı İslâm âlimlerinin ve matematik, biyoloji, tıp, kimya gibi alanlarda derinleşen makul bilginlerin yöntemindeki benzerliğe dikkat çekilmiştir.

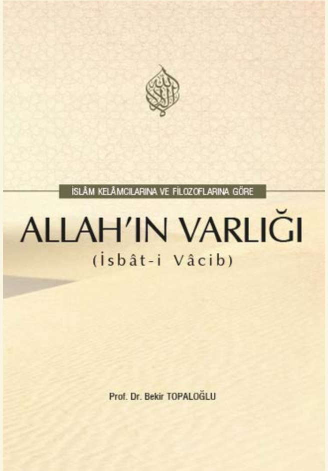

Görsel 4.4

OKUMA PARÇASI

SON PEYGAMBER

Hz. Muhammed (sav), peygamberlerin sonuncusudur, Hatemülenbiya'dır. Ondan sonra peygamber gelmeyeceği gibi, getirdiği şeriat da son ilahi kanundur. Onunla birlikte daha önceki şeriatler yürürlükten kaldırılmış olup, kıyamete kadar Hz. Muhammed'in (sav) dini bakidir.

Bir peygamberde bulunması gereken bütün vasıflara sahip olan Hz. Muhammed'in (sav) bu nitelik ve özelliklerini bütün ashap tanıdığı gibi, ondan sonraki Müslüman nesiller de tevatüren öğrenmişler ve ona ihlas ve samimiyetle bağlanmışlardır.

Onun daha önceki milletlerden ve daha sonra vuku bulacak şeylerden haber vermesi, asla yalan söylemeyip, ashabı üzerinde sarsılmaz bir nüfuz ve sevgi hâlesi oluşturması, peygamberliğinin açık delillerindendir.

O herhangi bir öğrenim görmediği, ümmi olduğu hâlde en son dinin tebliğ ve talim edicisi olarak ortaya çıkarak Müslüman nesiller üzerinde büyük, derin tesirler icra etmiş, her hareketi bir sünnet olarak yaşanmak istenmiştir.

Kur'an'ın ifadesiyle güzel örnek olması hasebiyle hakkında pek çok şeylerin söylenmesine (na't ve mevlidler) ve yazılmasına sebep olmuştur. O manevi şahsiyetinin büyüklüğü ve yüceliğiyle her devirde müminlerin ideali olarak kalmıştır.

(Şerafettin Gölcük ve Süleyman Toprak, Kelam, s. 378,.)